

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Sang paa Fjeldet

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049083344/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

SANG PAA FJELDET.

I Aftenens Glands mon gløde
Bjergenes Krop,
Og Fuldmaanen hist, den røde,
Hæver sig op;
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
Sødt Kilderne qvæge Klippens Bryst; —
Orangen høit, den søde,
Sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Æsel træder
Kløftbroens Bræt,
Til Fodret han alt sig glæder,
Foden er træt;
Han støder sin Røst i Luften hen,
Det skingrer fra Bjerg og Dal igjen; —
Han ryster Trensens Kjæder,
Og spidser sit Øre net.

Selv langsomt jeg Foden fløtter,
Steil er min Gang;
Mod Fjeldvæggen Haanden støtter,
Stien er trang;
I Viinhaugen brænder rødt et Baal,
Der venter mig huldt min Længsels Maal; —
Jeg veed jo, hist hun lytter,
Og hører nok alt min Sang.

De sortbrune Øine tindre,
Stjernerne liig,
De sige mig: »Hjertets Indre
Brænder for Dig!«

Høit lyder Capellets Klokkklang,
Da nynner hun fromt sin Aftensang; —
Madonna! huldt du lindre
Min Længsel evindeligt!

O! Nina, min unge Qvinde!
Liflig og varm!
Snart skal jeg omkring dig vinde
Kraftigt min Arm;
Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
Som skulde vi aldrig skilles ad; —
Og Morgnens Sol skal finde
Os slumrende Barm mod Barm.

MATROSEN.

Ved Toldboden steeg en Matros i Land,
Hans Haar de vare saa hvide,
Han havde ei seet sin Fædrestrand
I mange Herrens Tide.

Han havde ei seet, at Byen faldt
For engelske Blus og Brande,
Ham Skjæbnen havde fra Hjemmet kaldt
Langt bort til fremmede Lande.

Der stod han da med Haanden i Barm,
Og Øiet saa mørkt i Vrede,
Og stirrede med vemodig Harm
Paa den tomme Svanerede.